

Věc C-376/22

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora**

Datum doručení:

10. června 2022

Předkládající soud:

Verwaltungsgerichtshof (Rakousko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

24. května 2022

Navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“

Google Ireland Limited

Meta Platforms Ireland Limited

Tik Tok Technology Limited

Žalovaný:

Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)

Předmět původního řízení

Zákon o komunikačních platformách – Směrnice 2000/31/ES – Směrnice 2010/13/EU – Opatření týkající se určité služby informační společnosti

Předmět a právní základ předběžné otázky

Výklad unijního práva, článek 267 SFEU

Předběžné otázky

1. Musí být čl. 3 odst. 4 písm. a) bod ii) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu

(směrnice o elektronickém obchodu) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399) vykládán v tom smyslu, že jako opatření týkající se „určité služby informační společnosti“ lze chápat rovněž zákonné opatření, které se týká obecně popsané kategorie určitých služeb informační společnosti (jako jsou komunikační platformy) nebo je pro existenci opatření ve smyslu tohoto ustanovení nezbytné, aby bylo přijato rozhodnutí týkající se jednoho konkrétního případu (například jmenovitě uvedené komunikační platformy)?

2. Musí být čl. 3 odst. 5 směrnice 2000/31 vykládán v tom smyslu, že pokud Komise a členskému státu sídla není „co nejdříve“ (dodatečně) oznámeno přijaté opatření, jak požaduje toto ustanovení, má to za následek, že takové opatření nemůže být - po uplynutí doby postačující pro toto (dodatečné) oznámení - na určitou službu uplatňováno?

3. Brání čl. 28a odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 095, s. 1) ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu (Úř. věst. 2018, L 303, s. 69) použití opatření ve smyslu čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31, které se netýká pořadů a videonahrávek vytvořených uživateli poskytovaných na platformě pro sdílení videonahrávek?

Uplatňovaná ustanovení práva Společenství

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu)

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Bundesgesetz über Maßnahmen zum Schutz der Nutzer auf Kommunikationsplattformen (spolkový zákon, kterým se stanoví opatření na ochranu uživatelů komunikačních platform, dále jen „KoPI-G“)

§ 1. (1) Tento spolkový zákon slouží k podpoře odpovědného a transparentního nakládání s oznámeními uživatelů o níže uvedeném obsahu na komunikačních platformách a neprodlenému zpracování takovýchto oznámení.

(4) Poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek (§ 2 bod 12) jsou ve vztahu k pořadům na nich poskytovaným (§ 2 bod 9) a videonahrávkám vytvořeným uživateli (§ 2 bod 7) osvobozeni od povinností stanovených tímto spolkovým zákonem.

(5) Na vyžádání poskytovatele musí orgán dohledu určit, zda tento poskytovatel spadá do oblasti působnosti tohoto spolkového zákona.

§ 3. (1) Poskytovatelé musí zavést účinný a transparentní postup nakládání s oznámeními o údajně protiprávním obsahu dostupném na komunikační platformě a jejich zpracování.

§ 4. (1) Poskytovatelé jsou povinni jednou za rok, v případě komunikačních platform s více než jedním milionem registrovaných uživatelů jednou za půl roku, vytvořit zprávu o nakládání s oznámeními o údajném protiprávním obsahu. Zpráva musí být orgánu dohledu předložena nejpozději měsíc po konci období, jehož se zpráva týká, a současně musí být trvale uveřejněna na vlastních internetových stránkách tak, aby byla snadno dohledatelná.

§ 8. (1) Orgánem dohledu ve smyslu tohoto spolkového zákona je Kommunikationsbehörde Austria zřízený podle § 1 Bundesgesetz über die Einrichtung einer Kommunikationsbehörde Austria (spolkový zákon o zřízení Kommunikationsbehörde Austria, KOG).

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Rakouský zákon KoPI-G, jehož cílem je posílení odpovědnosti poskytovatelů platform, se vztahuje na všechny tuzemské a zahraniční poskytovatele, kterým mimo jiné ukládá povinnost zavést postup pro oznamování a kontrolu údajně protiprávního obsahu, sestavovat a zveřejňovat pravidelné zprávy o nakládání s takovýmito oznámeními a jmenovat odpovědné pověřené osoby a osoby zmocněné k doručování.
- 2 Platformy podléhají dohledu orgánu Kommunikationsbehörde Austria (dále jen „KommAustria“), který může v případě porušujícího jednání uložit peněžité sankce.
- 3 KoPI-G je příkladem právní normy, kterou již různé členské státy přijaly nebo mají přijmout ohledně témat, jako je odstraňování nelegálního online obsahu, povinná péče, postupy oznamování a nápravy a transparentnost. Rakouský zákonodárce měl za to, že s ohledem na naléhavost tohoto tématu je nezbytné přijmout vnitrostátní opatření dříve, než vznikne evropská úprava.

- 4 Vycházel z toho, že opatření stanovená v KoPI-G jsou slučitelná se směrnicí 2000/31/ES. Navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“ (dále jen „navrhovatelky“) ovšem tvrdí, že zásada země původu stanovená v této směrnici brání uplatnění KoPI-G na jejich činnost. Vzhledem k tomu, že první navrhovatelku (Google Ireland Limited) a třetí navrhovatelku (Tik Tok Technology Limited) lze rovněž považovat za poskytovatele platform pro sdílení videonahrávek, vyvstává krom toho otázka, zda s ohledem na článek 28a směrnice 2010/13/EU zásada země původu, která byla stanovena specificky pro platformy pro sdílení videonahrávek, brání použití KoPI-G na takové obsahy těchto platform, které nejsou pořady nebo videonahrávkami vytvořenými uživateli.
- 5 Ve třech původních řízeních, která byla spojena, jde o otázku použitelnosti KoPI-G na poskytovatele komunikační platformy se sídlem v Irsku. Všechny tři navrhovatelky navrhují, aby bylo určeno, že KoPI-G se na ně nepoužije. KommAustria ve všech třech případech rozhodl, že se KoPI-G použije, proti čemuž dotčení poskyvatelé podali stížnost k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud).
- 6 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) zamítl všechny stížnosti jako neopodstatněné. V zásadě k tomu uvedl, že zásada země původu stanovená ve směrnici 2000/31 neplatí neomezeně a odchylky od ní jsou nezbytné zejména k zachování nebo dosažení vysoké úrovně ochrany důležitých hodnot (např. ochrany mládeže nebo ochrany lidské důstojnosti). KoPI-G takovéto cíle sleduje a mimoto je pouze zákonným podkladem pro konkrétní opatření v jednotlivých případech. O určení nepoužitelnosti bylo požádáno ještě před přijetím konkrétních opatření a tedy před individualizací jednotlivých poskytovatelů. Konkrétní opatření proti jednotlivým příjemcům mohou být ale přijata až při opakovaném porušení, KoPI-G vytváří pouze k tomu nezbytný zákonný základ a není proto v rozporu se zásadou země původu stanovenou ve směrnici 2000/31.
- 7 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) dále konstatoval, že stát sídla navrhovatelek dosud nebyl požádán, aby sám přijal opatření. Rovněž nebyla poskytnuta ani předběžná informace Evropské komisi o takovýchto omezujících opatřeních. Nebyla přijata ani žádná opatření ve smyslu čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31, pouze byl vytvořen nezbytný zákonný základ. Je pravda, že KoPI-G samotný nestanoví, že stát sídla musí být požádán o přijetí opatření, ani že je nutno informovat Evropskou komisi. Stanoveno není ani dodatečné oznámení. V rámci výkladu v souladu se směrnicí se ale při přijetí opatření použije § 23 odst. 1 a 2 E-Commerce-Gesetz (zákon o elektronickém obchodu), jímž byl do vnitrostátního práva proveden čl. 3 odst. 4 písm. b) a odst. 5 směrnice 2000/31. Ohledně platform pro sdílení videonahrávek Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) uvedl, že KoPI-G osvobodil poskytovatele platform pro sdílení videonahrávek od jím stanovených povinností ve vztahu k pořadům poskytnutým na těchto platformách a videonahrávkám vytvořeným uživateli.
- 8 V opravném prostředku „Revision“ podaném proti těmto nálezům Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) navrhovatelky tvrdí, že

použitelnost KoPI-G na jejich platformy byla potvrzena neprávem. Vzhledem k tomu, že nebylo učiněno žádné oznámení Irsku nebo Komisi, nemůže být zákon na ně použitelný, neboť jim ukládá přímé povinnosti (např. vytvoření postupu oznamování a kontroly), což je v rozporu se zásadou země původu. Dále nebyla posouzena omezení volného pohybu služeb zavedená KoPI-G v tomto konkrétním případě a povinnosti, které zákon ukládá, jsou nepřiměřené.

- 9 První a třetí navrhovatelka navíc tvrdí, že byla porušena rovněž zásada země původu stanovená směrnicí 2010/13, protože podle nálezu Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) se zákon vztahuje rovněž na služby, u nichž se jedná o služby platform pro sdílení videonahrávek. Součástí služeb platformy pro sdílení videonahrávek jsou rovněž komentáře k videím.

Stručný popis odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 10 Je nesporné, že služby nabízené navrhovatelkami (také v Rakousku jsou službami informační společnosti ve smyslu čl. 2 odst. a) směrnice 2000/31. Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) vychází z toho, že tyto služby je třeba považovat za komunikační platformy ve smyslu KoPI-G, a navrhovatelky spadají do působnosti tohoto zákona. První a třetí navrhovatelka jsou navíc provozovateli platform pro sdílení videonahrávek, které jsou ve vztahu k pořadům a videonahrávkám vytvořeným uživateli dostupným na těchto platformách osvobozeny od povinností stanovených KoPI-G, nikoliv ale ve vztahu ke sdělením nebo prezentacím s myšlenkovým obsahem (zejména komentářům), které se na těchto platformách rovněž šíří.

K první otázce

- 11 Článek 3 odst. 2 směrnice 2000/31 stanoví, že členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu. Podle čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 zahrnuje koordinovaná oblast požadavky stanovené právními řády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určeny.
- 12 KoPI-G obsahuje řadu ustanovení, která tuzemským a zahraničním poskytovatelům služeb stanoví určité povinnosti, aniž je přijat individuální a konkrétní právní akt (např. zavedení systému oznamování a kontroly). Až ve chvíli, nejsou-li tyto povinnosti splněny, může orgán dohledu přijmout opatření k jejich vymáhání nebo uložit peněžité sankce. Poskytovatelé služeb navíc mohou orgán dohledu požádat o určení, zda spadají do oblasti působnosti tohoto zákona. Toto určení se týká konkrétních komunikačních platform nabízených žadatelem.
- 13 Předkládající soud má za to, že KoPI-G povinnostmi zakotvenými v tomto zákoně stanoví požadavky týkající se výkonu činnosti služby informační společnosti a

dotýká se proto koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31. Je proto nutno přezkoumat, zda jsou splněny podmínky pro odchylku od čl. 3 odst. 2 směrnice.

- 14 Aby tomu tak bylo, musí být kumulativně splněny tři podmínky. Zaprvé musí být dotčené omezující opatření nezbytné pro ochranu veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo spotřebitelů, zadruhé se musí týkat určité služby informační společnosti, která tyto cíle poškozují nebo ohrožuje a zatřetí musí být úměrná těmto cílům ochrany. Navíc musí být záměr přijmout takováto opatření oznámen státu sídla a Komisi.
- 15 Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) předběžně vychází z toho, že první a třetí podmínka jsou splněny. Ohledně druhé podmínky ovšem vyvstává otázka, zda jsou povinnosti stanovené KoPl-G opatřením týkajícím se určité služby informační společnosti (která poškozují nebo ohrožuje cíle ochrany).
- 16 Rakouský zákonodárce považoval stanovené povinnosti za „opatření“ ve smyslu čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31. Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) má ovšem za to, že není jisté, zda obecně abstraktní právní úprava, která stanoví obecné povinnosti, aniž je přijat individuálně konkrétní právní akt, skutečně může takováto opatření představovat. Pokládá si otázku, zda je přípustné takové opatření, které je určeno obecně popsání kategorií poskytovatelů a nikoliv individualizovaným poskytovatelům. Poukazuje na stanovisko generálního advokáta ve věci C-390/18, podle něž mohou být opatření podle čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 přijímána pouze ad hoc. V příslušném rozsudku ale tato otázka zůstala nezodpovězena, není proto jisté, zda musí být opatření, jako jsou ta, která stanoví KoPl-G a která se týkají obecně tuzemských a zahraničních služeb poskytovatelů, považována za opatření, která se týkají „určité služby informační společnosti“.
- 17 Skutečnost, že podle směrnice 2000/31 musí být před přijetím opatření požádán členský stát původu, aby přijal opatření, rovněž hovoří proti tomu, že obecně abstraktní opatření je nutno považovat za opatření ve smyslu [čl.] 3 odst. 4 směrnice, protože při schvalování zákona, jako je KoPl-G, nemusí být nutně známé, v jakém jiném členském státě mohou být poskytovatelé dotčeni.
- 18 Není-li ale takováto obecně abstraktní právní úprava opatřením týkajícím se určité služby ve smyslu čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31, pak by podle názoru předkládajícího soudu zásada země původu bránila takovým povinnostem, jaké stanoví KoPl-G. Rozhodnutí o použitelnosti KoPl-G na navrhovatelky, která přijal orgán dohledu a potvrdil Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud), by v tom případě nesměla být přijata.

K druhé otázce

- 19 Podle čl. 3 odst. 4 písm. b) směrnice 2000/31 musí členský stát před přijetím dotčených opatření oznámit Komisi a členskému státu, na jehož území má

poskytovatel své sídlo, svůj záměr přijmout tato opatření. Předtím musí členský stát neúspěšně požádat členský stát sídla o přijetí opatření. Irská republika ani Evropská komise nebyly Rakouskem před přijetím KoPI-G informovány.

- 20 Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) proto vychází z toho, že KoPI-G, i kdyby v něm stanovené povinnosti bylo možno považovat za opatření týkající se určité služby informační společnosti a byly splněny i ostatní již uvedené podmínky, byl z důvodu neexistence předchozího oznámení použitelný na navrhovatelky pouze tehdy, pokud by se jednalo o naléhavý případ ve smyslu čl. 3 odst. 5 směrnice. Na toto ustanovení výslovně odkazují vysvětlivky ke KoPI-G. Neexistuje ovšem žádný doklad o tom, že členský stát sídla a Komise byly informovány dodatečně, toto oznámení tudíž nebylo učiněno „co nejdříve“, jak požaduje čl. 3 odst. 5 směrnice 2000/31. Vystává proto otázka, zda požadavek dodatečného oznámení je pouhým ustanovením upravujícím formu, nebo zda jeho nedodržení může mít za následek nepřijatelnost přijatého opatření.
- 21 Předkládající soud proto žádá o výklad čl. 3 odst. 5 směrnice 2000/31, aby mohl posoudit, zda neexistence dodatečného oznámení má za následek, že KoPI-G nelze na navrhovatelky použít ani tehdy, pokud jsou splněny všechny ostatní podmínky čl. 3 odst. 4 písm. a).

Ke třetí otázce

- 22 Mají-li být povinnosti podle KoPI-G považovány za opatření týkající se určité služby, které lze zásadně použít na služby nabízené navrhovatelkami, vystává v souvislosti s poskytovateli, kteří nabízejí rovněž službu platformy pro sdílení videonahrávek, otázka, zda zásada země původu stanovená ve směrnici 2010/13 brání použití povinnosti podle KoPI-G ve vztahu k poskytovateli usazenému v jiném členském státě na takový obsah, který není pořadem ani videonahrávkou vytvořenou uživatelem.
- 23 Podle názoru Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) je nutno odkaz v čl. 28a odst. 1 směrnice 2010/13 na směrnici 2000/31 chápat tak široce, že za zde stanovených podmínek je možné přijetí rovněž uvedených opatření. Použití opatření přípustných podle čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 na služby platformy pro sdílení videonahrávek by pak tedy bylo přípustné, pokud by tím nebylo zasahováno do oblasti harmonizované směrnicí 2010/13.
- 24 Vzhledem k tomu, že pořady a videonahrávky vytvořené uživateli, které jsou poskytovány na platformách pro sdílení videonahrávek, jsou vyloučeny z oblasti působnosti KoPI-G, jsou ovšem podstatným prvkem pojmu „služba platformy pro sdílení videonahrávek“, zastává Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) názor, že použití povinností podle KoPI-G by mohlo být slučitelné se směrnicí 2010/13, jsou-li splněny podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31.